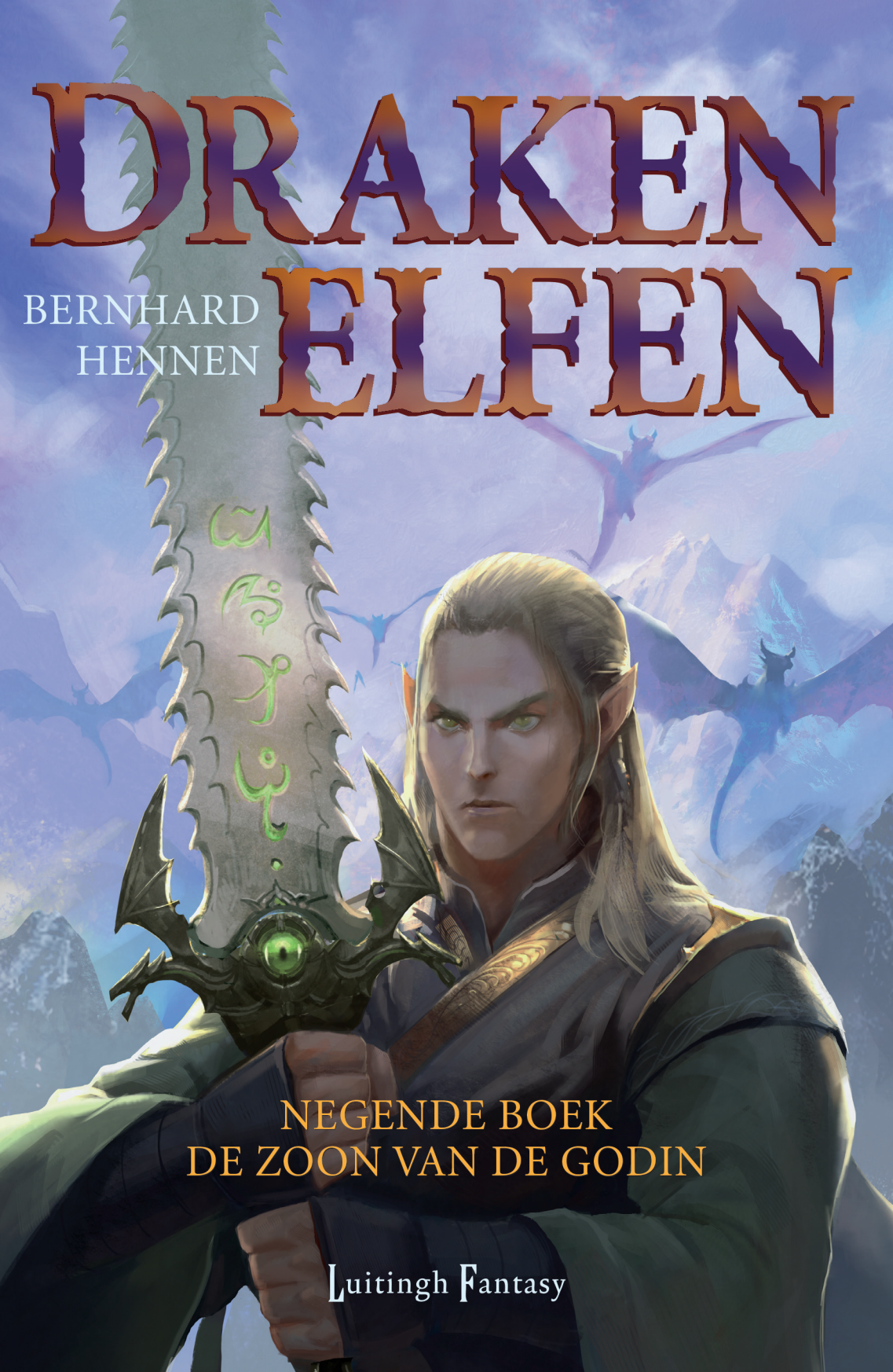

DRAKEN ELFIEN

BERNHARD
HENNEN

NEGENDE BOEK
DE ZOON VAN DE GODIN

Luitingh Fantasy

DE HEER VAN DE WERELD

Kolja wist dat op dit ogenblik duizenden naar hem opkeken. Hij vloog hoog boven de grootste stad van alle drie de werelden en hij vloog met een wolkenverzamelaar tegen de wind in. *Wind boven regenbezwangerde horizon* was niet langer een zak van huid die met gas was gevuld, zoals alle andere hemeltitanen. Het droomijs had hem de gestalte gegeven die hij gewenst had – hij zag er nu uit als een rog met talloze tentakels. Op heel Nangog was geen tweede zoals hij. Nog niet! Maar de wereld zou veranderen en hij, Kolja, was degene die de sleutel daartoe in handen had.

Zijn hand rustte op de reling die doorweven was met de haarwortels van de scheepsboom. Hij wist dat *Wind boven regenbezwangerde horizon* elk van zijn gedachten kon lezen. De wolkenverzamelaar zelf daarentegen sloot zich voor hem af. Zijn vleugels bewogen zich niet meer met dezelfde gratie als tijdens hun vlucht boven de Purperen Zee. Hij maakte zich ongerust over iets.

Ze vlogen in een grote bocht over de Gouden Stad, waarvan de witte muren in de stralende avondzon rood en kaneelkleurig glansden. Vanaf de rivier verhief de berghelling zich met ontelbare terrassen naar de Wereldmond. Een onafzienbaar labyrint van schamele hutten, smerige huizen en hemelhoge torens, waaraan de wolkenverzamelaars afmeerden. Hoe hoger de terrassen tegen de helling op lagen, hoe vaker ze door tuinen en zelfs hele parken waren omgeven. Het ratelen van de waterraderen die het rivierwater van terras naar terras omhoogschepten, was tot in de hemel te horen, net als het ruisen van het neerdruppelende water. Nog steeds lagen uitgestrekte delen van de stad in puin. Maar steeds meer nieuwe huizen verrezen. De Gouden Stad was een symbool voor de hele wereld. Ook al hadden de demonen hun een zware slag toegebracht, ze hadden de mensheid niet kunnen overwinnen. Zij krabbelde weer overeind, tegelijk met de ingestorte huizen, en

uiteindelijk zou zij triomferen. En aan deze triomf had hij het meeste bijgedragen!

Wind boven regenbezwangerde horizon vloog in de richting van het paleis van de stadhouder van Drusna. Twee derde van het langgerekte terras rond de feestzaal met het rieten dak werd in beslag genomen door een jong eikenbos. Het enige Geestenwoud op Nangog.

De wolkenverzamelaar bewoog zijn vleugels niet langer. Hij gleed kalm op de wind en verloor langzaam hoogte. Kolja kon de mensen in de straatjes nu duidelijk onderscheiden. Ze bleven staan, keken omhoog naar de hemel en wezen met uitgestrekte armen naar het eigenaardige schepsel. Nu klonken er ook klaroenen in de stad. Dachten ze dat hij een vijand was?

Kolja lachte spottend. Veel te laat. Hij zweefde al boven het hart van de stad. Dat moest anders worden. De Onsterfelijken moesten begrijpen dat ze op Nangog alleen konden overwinnen als het opperbevel over de wereld in één hand lag. En het mocht niemand uit hun rangen zijn. Ze letten er veel te afgunstig op dat geen van hen machtiger werd dan de anderen. Kolja was er getuige van geweest hoe verbeterd Aaron ervoor had gestreden de eerste onder zijns gelijken te worden en hoe dat steeds weer was mislukt.

Hij zou de heerschappij over Nangog verwerven, dacht hij zelfbewust. Met behulp van het droomijs zou hij een nieuwe wereld scheppen. Kolja keek over het lege schip uit dat *Wind boven regenbezwangerde horizon* met zijn tentakels vasthield. Er was niemand, behalve hij en de wolkenverzamelaar, die wist waar het droomijs zich bevond. Wanneer de Onsterfelijken over de demonen wilden zegevieren, moesten ze met hem praten. Uit een ooghoek zag hij dat kleine wolkenverzamelaars uit het vrachtruim van een hemelschip in de buurt opstegen. Onder hen hingen krijgers van de Ischkuzaia in leren tuigen. De wind stond gunstig voor hen. Een gestage bries dreef ze in de richting van het vreemde schepsel dat boven de Gouden Stad was verschenen. Als papieren vliegers die naar het firmament opstegen, kwamen ze dichterbij. Ze waren kennelijk van plan zijn schip te enteren.

‘Dwazen!’ riep Kolja tegen hen.

Wind boven regenbezwangerde horizon wist wat hij wilde. Hij bewoog zijn linkervleugel. De luchtstroom die daardoor ontstond,

dreef de kleine wolkenverzamelaars door elkaar. De touwen waarmee ze aan het moederschip vastzaten, raakten in de war. Een paar krijgers lieten vloekend hun wapens vallen en probeerden zich te bevrijden, terwijl Kolja's wolkenverzamelaar verder vloog en de ankertorens naast de Drusnische paleiszaal naderde.

Geamuseerd zag Kolja hoe nu op alle torens boogschutters verschenen. Ja, voor hem konden ze gevaarlijk worden, maar een schepsel als *Wind boven regenbezwangerde horizon* raakte niet onder de indruk van die pijlen. Voor hem waren de treffers minder dan speldenprikken.

De tentakels van de wolkenverzamelaar strekten zich uit naar de zware eiken balken die als stekels uit de muurkap van de gemetselde ankertoren staken. Vangarmen zo dik als een mens kronkelden om het hout dat met een korst van opgedroogd slijm was bedekt. Langzaam trok *Wind boven regenbezwangerde horizon* zich naar de toren toe, tot de afstand van de toren tot het dek van het schip dat hij droeg minder dan een stap was.

Kolja opende een smal hek in de reling en waagde zonder te aarzelen de sprong naar de toren. Een loopplank had hij niet nodig. Het droomijs had niet alleen zijn afgehakte arm weer laten aangroeien en alle littekens van zijn gezicht weggevaagd, zijn hele lichaam was weer zo sterk en lenig als het vroeger was geweest, toen hij voor het eerst het zand van de arena betrad. Niemand zou in de jeugdige krijger met de markante gelaatstrekken de mismaakte huurlingenaanvoerder Kolja herkennen, wiens aanblik alleen al ooit voldoende was geweest om zijn vijanden angst in te boezemen.

Hijgend verscheen een krijger op het platform van de toren. Hij droeg een licht leren harnas en een helm van everzwijntanden, waarop een zwarte paardenstaart zwaaide. Kolja kende hem. Het was Oleg. Ooit was hij een van de tinmunters geweest. Kolja keek naar de zwetende kapitein. Nu moest blijken of hij werkelijk zo veranderd was als hij dacht.

‘Wat moet je hier?’ bracht de krijger naar adem snakkend uit. ‘Wie bent je?’

Kolja hief langzaam zijn handen op, zodat Oleg duidelijk kon zien dat hij ongewapend was. ‘Ik zou samen met mijn hemelrog graag in dienst van de Onsterfelijke Volodi treden.’

De kapitein keek sceptisch naar het eigenaardige schepsel dat boven hem zweefde. Honderden tentakels kronkelden nerveus aan de onderzijde van het monster. 'Hemelrog...' herhaalde hij toonloos en het was hem aan te zien dat hij wist in welk gevaar hij verkeerde. 'Volg me! Ik zal kijken of de Onsterfelijke tijd voor je heeft.'

Natuurlijk zou Volodi tijd hebben, dacht Kolja gnuivend. Geen enkele Onsterfelijke zou zich de kans laten ontglippen zo'n wolken-schip in dienst te nemen en uit te rusten.

De valse dienaress

Bidayn keek gefascineerd naar het schepsel dat aan de westelijke ankertoren lag afgemeerd. Zo'n wezen had ze nooit eerder gezien. Zou deze vreemdsoortige wolkenverzamelaar haar plannen in gevaar kunnen brengen? Ongetwijfeld was hij te traag om op een snelle aanval te kunnen reageren. Asfahal en de anderen zouden op hun adelaars laag over de boomtoppen komen aanvliegen. En ze kwamen pas zodra het donker zou zijn geworden.

De drakenelfin keek naar de vuurrode horizon. Iets minder dan een uur, dan zou het avondrood verdwenen zijn en er een duisternis over het paleis neerdalen zoals de mensenkinderen nog nooit hadden meegemaakt.

'Sta daar niet te gapen als een domme koe!' klonk de stem van Vladi achter haar. De gezette Drusniër was het hoofd van de paleisdienaren. Een echte slavendrijver. En een zuipschuit en hoerenloper bovendien.

Bidayn keerde zich naar hem toe en schonk hem een verlegen lachje. 'Dat dier daar...' Ze wees naar de ankertoren. 'Dat zal ons toch niets doen, heer? Wat is dat?'

'Hoe moet ik dat weten? Een hemelrog... Het interesseert me geen zier wat zich daar aan die ankertoren vastklemt. Dadelijk komt een complete bemanning langs die toren naar beneden en de wetten van de gastvrijheid schrijven voor dat we hen onthalen. Loop naar de bierkuipen, schep een paar kruiken vol en breng die naar de grote zaal.' Hij grijnsde geil en ging zelfingenomen verder: 'Maak je geen zorgen. Ik zal je beschermen. Ik ben de enige die jullie luie donders op je sodemieter mag geven.'

Bidayn knikte onderdanig en liep snel over de binnenplaats. Dat was geen loos dreigement. Al twee keer had Vladi haar geslagen met de eiken knuppel die hij altijd bij zich had. Hij schepte er plezier in zijn ondergeschikten te pijnigen. Ze stelde zich voor hoe ze zijn buik zou opensnijden en lachte dromerig. ‘Ik verheug me op ons weerzien, Vladi. Een uurtje nog...’ zei ze zacht toen ze het brouwhuis binnenstapte.

‘Wat moet je?’ Miladin, de brouwmeester, keek naar haar op.

Bidayn wist dat de verschrompelde oude man nooit een voet buiten het lage stenen gebouwtje zette, waarin ruim twintig houten kuipen stonden. Een sterke gistgeur golfde haar tegemoet. Ze had iets tegen dit gebouwtje en ze hield altijd haar adem in als ze binnenstapte. ‘Bier voor de feestzaal,’ stiet ze tussen opeengeklemdde lippen uit. ‘Er komen gasten.’

De oude man fronste zijn voorhoofd. ‘Hier komen verdomme veel te veel gasten aanwaaien. Goed bier heeft zijn tijd nodig, zeg dat maar tegen Vladi. Ik kan niet toveren!’ Miladin liep langs zijn kuipen, roerde erin met een houten pollepel met een lange steel en bestudeerde aandachtig de gistklompen die naar boven kwamen. Hij haalde een kleine drinkhoorn uit zijn gordel, schepte wat bier uit de kuip waar hij voor stond en dronk een slokje. Hij spoelde de vloeistof lawaaiërig door zijn mond. Ten slotte knikte hij. ‘Dit bier is voor gasten. Dat moet voldoende zijn. Daar kun je vier kruiken van meenemen. Maar waag het niet dit voor de Onsterfelijke in te schenken. Het heeft nog niet lang genoeg gerijpt – onze heerser proeft dat.’

Bidayn knikte. Weldra zou ze adem moeten halen. Haastig pakte ze de bierkruiken van de tafel tegen de muur en joeg daarbij een hele wolk vliegen op. De handvatten van de aardewerk kruiken waren kleverig. Vermoedelijk had niemand ze uitgespoeld nadat ze de vorige keer waren gebruikt.

De elfin was vaak genoeg in het brouwhuis geweest om de grillen van de oude man te kennen, dus maakte ze niet de fout zelf met de kruiken bier uit de kuip te scheppen die hij had aangewezen. Ze wachtte tot hij ergens in de halfduistere ruimte zijn zeef had gevonden. Vervolgens stak ze Miladin de eerste aardewerk kruik toe. Met een enigszins trillende hand schepte hij stromen bier door de zeef, waarbij het kostelijke nat rijkelijk van de kruik af droop. Toen

hij alle kruiken had gevuld, haalde hij de klompjes gist uit de zeef en gooidde die terug in de kuip.

‘Ik heb mijn hele leven aan deze gist gewerkt,’ zei hij met een dromerig lachje. ‘Er zijn vorsten in Drusna die mijn drinkhoorn met goud zouden willen vullen om er zelfs maar een klein beetje van te krijgen.’

Bidayn beantwoordde het lachje. Ook al mocht ze de oude man niet, ze moest toch erkennen dat ze samen een klein beetje gemeen hadden. Hij werkte met hart en ziel aan zijn bier, er was gewoon niets anders in zijn leven. Eenzelfde hartstocht koesterde zij voor de Gouden Draak. Ze hoopte dat ze niet tegenover Miladin zou komen te staan wanneer de strijd losbarstte.

Ze zette de vier zware kruiken op een blad, stapte naar buiten de binnenplaats op en ademde diep in. Lange schaduwen kropen al over de binnenplaats van aangestampte leem. Ze liep om een plas slijm heen en keek opnieuw omhoog naar het eigenaardige schepsel dat aan de ankertoren lag afgemeerd. De Gouden Draak moest van deze wezens op de hoogte worden gebracht! Ze zouden de oorlog om de hemel van Nangog ingrijpend veranderen.

Nog terwijl ze naar boven keek, droop er opnieuw slijm van een grote tentakel dat haar blad op een haar na raakte. Bij de gedachte hoe Miladin zou reageren als zulk slijm in een van de kruiken vol kostbaar bier terecht zou komen, moest ze meesmuilend lachen.

‘Sta daar niet te dromen!’ schalde Vladi’s stem over de grote binnenplaats. Die vervloekte slavendrijver scheen overal tegelijk te zijn.

Bidayn klom de brede trap naar het terras op, waar de feestzaal was opgetrokken. Hij was gemodelleerd naar een langhuis uit Drusna, met een rieten dak dat bijna tot aan de grond doorliep. Daardoor stak de zaal erg vreemd af tegen alle andere gebouwen van het paleis, die als de meeste huizen van de Gouden Stad van natuur- of baksteen waren. De elfin liet haar blik kort over de zee van met leem bepleisterde huizen met hun platte daken glijden, die de uitgestrekte binnenplaats van het paleis omringden. Voorraad-schuren, personeelsverblijven of kleine zalen, waarin hofbeambten audiëntie hielden. Een paar stonden helemaal vrij, maar de meeste stonden dicht opeengepakt in een labyrint, waarin zelfs zij een keer verkeerd was gelopen. Verscheidene uitgangen kwamen uit op een

boulevard en een kleine steeg, die beide direct aan de buitenmuren van het paleiscomplex grensden. En boven dit alles uit torende de feestzaal, die Bidayn nu door een zijingang betrad.

Hier, in het achterste deel van het gebouw, lag een aantal privé-vertrekken die sinds zijn terugkeer uit het ijs door de Onsterfelijke Volodi en zijn gezin werden gebruikt. Door een van de deuren links van haar hoorde Bidayn de stem van Quetzalli. Ze klonk opgewonden. De elfin onderdrukte de verleiding om haar af te luisteren. Ze wist dat Vladi ergens op de loer lag en alleen maar wachtte op een kans om zijn knuppel op haar rug te laten neerkomen... Niet zo kort voor datgene zou gaan gebeuren waarvoor ze zoveel jaar was opgeleid. Het was onbelangrijk wat Volodi's vrouw tegen hem zei. Minder dan een halfuur nog voor de Onsterfelijke de titel die hij droeg zou logenstraffen en hij voor haar in het stof lag dood te bloeden.

Ze stapte door de voorhang heen die deze ruimte van de grote feestzaal afscheidde en bevond zich in een rokerige zaal, waarin de barbaren hun feesten vierden. In het midden van het vertrek waren vuurkuilen in de gemetselde bodem, waarin een donkerrode gloed glom. Er hing een drukkende hitte in de ruime zaal, waarvan de plafondbalken achter de blauwgrijze rooksluiers eerder vermoed moesten worden dan te zien waren. Met bladgoud beklede zuilen droegen het hoge dak. Wat een patserige pracht en praal!

Bidayn zette de vier kruiken op een verhoogde feesttafel. 'Ik haal nog meer bier!' riep ze, hoewel Vladi niet te zien was. Ze had een smoes nodig om buiten op de binnenplaats te komen. Haar strijdmakkers zouden haar zwaard meebrengen. Ze verheugde zich erop haar rechterhand om het met leer omwikkelde gevest van het smalle lichte zwaard te sluiten en bloed te vergieten.

Slechte voortekenen

'De lever van de haan zat vol zwarte vlekken!' zei Quetzalli nog een keer met klem. 'Dat betekent ongeluk, Volodi. Je moet weg van Nangog! Hier wacht je alleen de dood. Hij is al in de buurt. De voortekenen waren onmiskenbaar.' Wanya lag aan haar ontblote borst te sabbelen. Ze streek hem teder over het zachte, rossige

haar, maar verloor Volodi daarbij niet uit het oog. Volodi vreesde de blik die Quetzalli hem schonk. Hij duldde geen tegenpraak, was vol onheilspellende dreiging. Ze zou dagenlang met hem ruziën als hij nu niet toegaf. Toch was het gewoon belachelijk om als een bange welp met de staart tussen de benen weg te lopen, alleen omdat zo'n verdomde zwarte haan een gevlekte lever had.

‘Wanneer vertrek je?’ vroeg ze dreigend.

De Drusniër schraapte zijn keel en wenste dat hij op een of ander slagveld stond. Tussen schreeuwende mannen die met zwaarden zwaaiden stond hij zijn mannetje beter dan tegenover zijn boze vrouw. ‘Dat is een moeilijke beslissing,’ merkte hij ten slotte aarzelend op.

‘Wat is er moeilijk aan om met die nietsnutten van je lijfwacht langs de boulevard naar de Gouden Poort te marcheren en Nangog te verlaten? Het is nog geen mijl ver. Een halfuurtje maar en je zit in de feestzaal van ons paleis in Drusna.’

Wrevelig schudde Volodi zijn hoofd. ‘Ik kan toch niet voor een kippenlever weglopen!? Ik maak me volkomen...’

‘Het was een haan!’ viel ze hem in de rede. ‘Je moet je verstand gebruiken. Verzin maar een goede reden.’

Volodi keek schuins naar de deur. Eerder hadden klaroenen geschald. Op de ankertorens van het paleis, maar ook beneden in de stad. Hij moest gaan kijken wat er aan de hand was. ‘Daarbuiten is...’

‘Buiten is het weer stil!’ Wanya mompelde zachtjes en Quetzalli legde hem aan haar andere borst. ‘Wat er ook aan de hand was, het is inmiddels opgelost, anders was er allang een bode verschenen om je...’

Er werd op de deur van hun kamer geklopt.

‘Onsterfelijke?’

Volodi herkende de stem van kapitein Oleg.

‘Ik moet echt...’ De Onsterfelijke glimlachte verontschuldigend en stond op.

‘Je komt deze kamer niet uit,’ zei Quetzalli beslist. ‘Luister wat die idioot te vertellen heeft, daarna praten we verder.’

Volodi was er zeker van dat Oleg buiten had gehoord hoe Quetzalli hem noemde. Zich geliefd maken bij haar onderdanen was

bepaald niet een van haar sterke kanten. Volodi was er zich terdege van bewust dat het feit dat Quetzalli de levers van zwarte hanen bestudeerde, veel geklets veroorzaakte. Het merendeel van de paleisdienaren was er vast van overtuigd dat ze een heks was.

Toen Volodi de deur opendeed, had Oleg een kop als vuur. Hij haalde hijgend adem. ‘Onsterfelijke! Er is een eigenaardige wolkenverzamelaar aan onze ankertoren afgemeerd...’

Dat klonk veelbelovend, dacht Volodi enthousiast. Dat was in ieder geval een reden om naar de binnenplaats te gaan. ‘Eigenaardig?’ vroeg hij goedgehumeurd.

‘Hij is plat...’ Oleg zocht duidelijk naar woorden. ‘Als een koeienvlaai, maar hij kan tegen de wind in vliegen. Zijn navigator wil bij u in dienst treden, heer.’ De kapitein dempte zijn stem. ‘De man was vroeger een krijger, daar ben ik heel zeker van. Ik denk niet dat hij te vertrouwen is.’

‘Waar is hij?’

‘Hij wacht op u op de binnenplaats, Onsterfelijke. Ik wilde hem niet in het langhuis uitnodigen... Hij heeft iets over zich...’

‘Hoor je dat, schat? We hebben bezoek.’ Hij draaide zich half om naar Quetzalli.

‘Ik kom mee naar de binnenplaats,’ zei ze beslist. ‘Pas op voor vreemden! Denk aan de haan!’ Quetzalli stond op en trok haar kleed over haar borsten. Wanya was in slaap gevallen. Ze legde hem in de wieg naast de open haard.

Volodi besloot dat het verstandiger was helemaal niets meer te zeggen. Met grote stappen snelde hij langs Oleg heen naar de binnenplaats. Pas toen hij het terras bereikte, drong het tot hem door dat zijn gedrag bij de kapitein de indruk kon wekken dat hij voor zijn vrouw op de loop ging. Wat minder snel daalde hij de trap af en hij was bijna gestruikeld, toen hij zijn hoofd ophief en verbaasd naar de wolkenverzamelaar keek die zo *plat als een koeienvlaai* was. Verbluft bleef hij staan. Het schepsel was reusachtig! Groter dan de grootste wolkenverzamelaar die hij ooit had gezien. Maar nergens scheen het dier dikker dan twee manslengten. Midden op zijn onderzijde groeiden honderden tentakels omlaag. Het dier deed Volodi denken aan de grote roggen die hij uit de Aegilische Zee kende. Net als deze had het een lange dunne staart, die onrustig heen en weer zwaaide. Het eind van de staart zag er echter heel

anders uit dan bij alle roggen die hij ooit had gezien: een vin zo groot als een zeil.

Het schip dat deze merkwaardige wolkenverzamelaar droeg zag er daarentegen miserabel uit. Het leek provisorisch uit brokstukken in elkaar geflanst.

‘Het ziet er dreigend uit, nietwaar?’ fluisterde Oleg achter hem.

Volodi draaide zich om en zag Quetzalli een teken slaan om het kwaad af te weren. Ze schonk hem een blik om hem aan het voor-teken te herinneren. Hier op de binnenplaats, in aanwezigheid van zijn onderdanen, zou ze tegenover hem terughoudend zijn met elke vorm van kritiek. Ze was een goede vrouw. Hij wist dat ze hem het leven niet moeilijk wilde maken, maar echt bezorgd om hem was.

Volodi dwong zich tot een onbevangen lachje. Hij was de Onsterfelijke, een inspiratie voor zijn volk, een mens die dicht bij de goden stond. Hij mocht geen zwakte en geen twijfel tonen. Met vaste tred daalde hij de laatste treden naar de binnenplaats af.

De jonge blonde man die daar stond, had hij nooit eerder gezien en toch kwam die hem vertrouwd voor. De angstige stem van Iwar fluisterde in zijn binnenste tegen hem om afstand te bewaren.

Met die stemmen in zijn hoofd, de geesten van de andere Onsterfelijken, had hij als heerser nog het meeste te stellen. Ze leefden allemaal in hem voort, fluisterden tegen hem, gaven hem raad en vervloekten hem. De sterkste stem was die van Iwar, van wiens lijfwacht hij vroeger de commandant was geweest. Toch had hij niet kunnen voorkomen dat zijn vorst werd vermoord. Vergiftigd bij de bijeenkomst van de Onsterfelijken in Selinunt. In het begin had Volodi de stemmen niet gehoord. Vervolgens waren ze begonnen als een zacht gefluister dat hij niet kon thuisbrengen. Inmiddels hoorde hij ze heel duidelijk, elk uur van de dag, bij elke beslissing die hij nam.

Pas op voor die vreemdeling, zijn hart is zo zwart als de nacht!

Volodi negeerde de stem. Hij had genoeg raadgevingen gehoord. Hij liep naar de man toe. Wat voor iemand hij was, zou wel blijken. De Onsterfelijke merkte de spanning van zijn lijfwachten op. Hij droeg niet het witleren harnas en de maskerhelm die de onmiskenbare tekenen van zijn positie waren. Hij vond ze ongemakkelijk en lastig. In zijn tuniek met etensvlekken en op zijn af-

getrapte sandalen had hij ook iemand van de lage adel kunnen zijn.

‘Het is fijn je terug te zien,’ zei de vreemdeling en hij spreidde zijn armen alsof hij Volodi als een oude vriend aan zijn borst wilde drukken. Twee lijfwachten stapten naar voren en richtten hun spreken op de bezoeker. Die bleef stilstaan, maar toonde geen enkel teken van angst.

De Onsterfelijke keek verbluft. Hij was er absoluut zeker van dat hij deze man nooit eerder had gezien. Hij was lang, met goed ontwikkelde spieren en een markant, hoekig gezicht. Zo iemand zou hij zich zeer beslist hebben herinnerd.

‘We leven hier op een planeet vol wonderen, Onsterfelijke, en ik heb misschien wel het grootste wonder van allemaal ontdekt. Ik zou je daarin willen laten delen.’

Hij kletst als een marskramer, spotte Iwars stem in Volodi’s hoofd. Hij wil goud en macht. Misschien wel allebei. Je kunt hem niet vertrouwen! Kijk die kille ogen eens. En zijn volkomen gebrek aan respect. Hij spreekt tegen je alsof je een makker uit de kroeg bent.

De Onsterfelijke wees naar de eigenaardige wolkenverzamelaar, waarvan de schaduw bijna over de hele binnenplaats viel. ‘Is dat je wonder? Waar heb je die gevonden?’

‘Dat kan ik je pas vertellen wanneer we onder vier ogen zijn, want het is het grootste geheim van Nangog. Vertrouw me!’

De woorden ‘vertrouw me’ vormen vaak het begin van het grootste bedrog, waarschuwde de stem van Iwar.

In dat opzicht spreek je ongetwijfeld uit ervaring, dacht Volodi bitter, want hij had enkele intriges van zijn voorganger in de afgelopen manen doorzien. Iwar was bepaald niet die vriendelijke, enigszins onnozele dikke man geweest waarvoor Volodi hem had aangezien.

De Onsterfelijke keek weer omhoog naar de ongewone wolkenverzamelaar. Ongetwijfeld zouden er al snel boden uit de andere paleizen arriveren. De hele stad kon deze vliegende koeienvlaai zien. En iedereen had de nodige vragen. Hij moest weten hoe het met dit dier en zijn bezitter zat. Maar hij zou zich door hem niet laten voorschrijven onder welke omstandigheden hun gesprek moest plaatsvinden.

‘Waar is je bemanning, vreemdeling? Roep ze omlaag. Ook zij zijn mijn gasten.’

‘Er is geen bemanning,’ antwoordde de ander kalm. ‘Ik zei toch dat ik je in het grootste geheim van Nangog zal inwijden. En geheimen van deze grootte moeten door zo min mogelijk mensen gedeeld worden.’

Nog nooit had Volodi gehoord dat iemand zonder bemanning door de hemel reisde. Sceptisch keek hij naar de vreemdeling, die zijn kille, lichtblauwe ogen niet onder zijn onderzoekende blik neersloeg. Had hij de bemanning misschien overboord gegooid? Daar was hij sterk genoeg voor. En ook gewetenloos genoeg, wekte hij de indruk.

‘Waarom kom je bij mij? Omdat je Drusniër bent?’

‘Omdat ik een schuld wil vereffenen, Onsterfelijke. En omdat ik op je vergeving hoop.’

Volodi keek hem recht in zijn ogen, op zoek naar een spoor van leugenachtigheid, maar er was niets. Deze ogen – die kende hij! Maar ingebed in opgezwollen oogleden in een verminkt gezicht. Dat was onmogelijk! Niets aan deze man herinnerde aan de eenarmige Kolja. Alleen de ogen...

‘Weet je nu wie ik ben, broeder?’

De lijfwachten keken verbijsterd naar Volodi. Niemand mocht zich zo tegenover een Onsterfelijke gedragen. Hem ‘broeder’ noemen betekende de spot drijven met de goden.

‘We praten onder vier ogen,’ zei Volodi beslist. ‘Volg me!’ Hij keek naar Oleg, die in tweestrijd stond. Quetzalli wierp hem een vertwijfelde blik toe. Maar niemand waagde het zijn beslissing in twijfel te trekken.

De vreemdeling met de vertrouwde ogen lachte breed, alsof hij er volkomen van overtuigd was geweest dat hun ontmoeting deze wending zou nemen. Hij hield zich aan de hofetiquette en bleef een schrede achter Volodi. De lijfwacht volgde op nog grotere afstand.

De Onsterfelijke bracht zijn merkwaardige gast naar de grote feestzaal. Het rook er aangenaam naar de rook van de smeulende beukenblokken. Een dienaress zette bierkruiken bij de andere op de tafel in de buurt van de kansel, de troon op de verhoging voor de voorhang die de langwerpige zaal afsloot.

Volodi wees naar een bank met fraai houtsnijwerk vlak bij de vuurkuil. ‘Ga zitten!’

De vreemdeling gehoorzaamde. Hij keek aandachtig om zich heen.

Aan de andere zijde van de feestzaal, vlak bij het portaal met de dubbele eiken deuren, was een oude vrouw met een rijsbezem aan het vegen. Afgezien van de jonge dienaar die bij de bierkruiken stond en nu met een doek drinkhoorns schoonveegde, was hier niemand. Een oude hond doezelde voor het vuur. In zijn slaap maakten zijn poten af en toe ongecontroleerde bewegingen, alsof hij in zijn dromen op jacht was.

‘Ik ben Kolja,’ zei de vreemdeling zacht en hij keek hem daarbij gespannen aan.

‘Kolja stierf in de tempeltuin van de Zapoten.’ Volodi, die liever was blijven staan, had moeite zijn stem in toom te houden. Zijn beste vriend had hem verraden, aan de Zapoten uitgeleverd om alleen de baas te zijn over de bordelen, die aan de tinmunters toebehoorden.

‘Heb je zijn lijk gezien?’ vroeg de vreemdeling spottend.

‘Hij verdween die dag.’ Volodi wist dat Kolja een van de commandanten was geweest die de troepen van de Onsterfelijke Aaron in de tempeltuin hadden aangevoerd. Daar was hij voor het laatst levend gezien. Veel mannen waren op die dag spoorloos verdwenen. Verscheurd door het afschrikwekkende monster dat uit de bloedvijver naast de onderaardse piramide was opgedoken. Gedurende een tel verscheen voor zijn geestesoog het beeld van Quetzalli die met een offermes in haar hand over hem heen gebogen had gestaan. Wanneer hij aan die dag terugdacht, liepen de koude rillingen over zijn rug. Nooit was hij zo hulpeloos aan de dood overgeleverd geweest. En het was Kolja geweest die hem op de offersteen van de piramide had laten belanden.

‘Je geeft je uit voor een man wiens gezicht door littekens was verminkt, die een arm miste en die minstens vijftien jaar ouder is dan jij. Mij lijkt dat je niet goed over je leugenverhaal hebt nagedacht.’

‘Wanneer datgene wat ik zeg te bizar is voor woorden, moet het dan niet de waarheid zijn?’

‘Kolja heeft nooit zo hoogdravend gesproken. Hij was simpel en rechtlijnig.’

De vreemdeling knikte. 'Dat klopt. Maar misschien kan een man bij wie een arm weer aangroeit ook verstandiger worden.'

Het was griezellig. Deze ogen die zonder te knippen onafgebroken naar hem opkeken. Het waren inderdaad precies de ogen van Kolja. En deze leugens... Ze waren zo absurd. Konden ze waar zijn?

Laat hem afvoeren en houd de wolkenverzamelaar. Er gaat een onheilspellende kilte uit van deze man. Hij heeft kwaad in de zin, waar- schuwden de stemmen in Volodi's hoofd.

'Herinner je je de avond na de slag op de hoogvlakte van Kush? Hoe ik je naar de Zapoten heb gestuurd om hen voor hun heldenmoed te danken? Zij hebben Aarons leger gered. Als beloning had ik hun beloofd wat ze voor hun tempel zoeken: mannen met blond haar zoals jij.'

Volodi geloofde zijn oren niet.

'Wie zou dat kunnen weten behalve Kolja?' ging de vreemdeling verder. 'Ik heb jou aan Necahual verkocht, omdat jij ons doel uit het oog was verloren. Ik ben er niet trots op, maar je liet me geen andere keus. Het bloedbad op de hoogvlakte van Kush was voor ons allemaal erg, Volodi, niet alleen voor jou. Op die dag, waarop zo velen van ons tinmunters door deze slag voor het leven getekend werden, wilde jij ons verraden, wilde jij opgeven wat we in de Gouden Stad hadden opgebouwd. Jij wilde onze mannen tot een bestaan als bedelaars in de goot veroordelen!'

Volodi's mond was kurkdroog. Wat de vreemdeling zei, was waar. 'Ze zouden allemaal rijk zijn geweest...'

De man die zich Kolja noemde, snoof minachtend. 'Rijk? Je kent hen! Het goud was tussen hun vingers door weggestroomd. Ze hadden een plek nodig waarnaar ze steeds terug zouden kunnen komen. Een plaats waar niemand hen ooit van zou kunnen verdrijven. Wij hadden deze plaats geschapen en jij wilde hem opgeven. Ik moest kiezen tussen jou en de mannen die ons hebben trouwd.'

Volodi wenkte de jonge vrouw bij de bierkruiken. 'Breng ons wat te drinken!'

'Geloof je me nu?'

De Onsterfelijke had het steeds moeilijker om zijn ogen niet voor de onverbiddelijke blik van de vreemdeling neer te slaan.

‘Kolja had een arm verloren,’ zei hij ferm en hij greep de linkerarm van de bezoeker. Wat hij voelde was levend, warm vlees. ‘Hoe is dit mogelijk? Kolja heeft je dit allemaal verteld.’

De ander lachte. ‘Ken je hem zo slecht? Hij is geen man met het hart op de tong. Zelfs als ik hem gemarteld had, had hij me niet gezegd wat ik je net heb verteld. Dat weet je wel!’

De dienaress zette de bierkruik voor Volodi op de bank en gaf hun twee schone drinkhoorns met een brede zilveren rand. ‘De brouwmeester...’ begon ze met een zachte stem.

Volodi maakte een ongeduldig gebaar. ‘Nu niet! Trek je terug!’

De dienaress liep ogenblikkelijk weg. Ze bewoog zich bevallig en geluidloos. Vreemd dat ze hem tot nu toe nauwelijks was opgevallen.

De man die beweerde Kolja te zijn, schonk zichzelf in. ‘Er is iets op deze wereld wat alles verandert. Iets wat elk schepsel in staat stelt zijn geheimste wensen in vervulling te laten gaan.’ Hij hief de hoorn op naar Volodi en ging verder. ‘Wat zou Kolja gewenst hebben?’

Volodi knikte. Nu begon zich een beeld te vormen. ‘Hij zou gewenst hebben dat hij de man werd die hij ooit was. De jongeling die de arena had betreden en bij wie de vrouwen aan zijn voeten lagen als hij zijn tegenstanders met meedogenloze slagen tegen de grond werkte.’

Hoe vaak had Kolja hem niet van zijn tijd in de arena verteld? Dat hij de lieveling van duizenden was geweest. Hoe de voorname vrouwen hem heimelijk in hun bed hadden gehaald, tot de met brons beslagen leren riemen die de vuistvechters om hun handen wikkelden hun tol begonnen te eisen. Voor zover Volodi wist, was Kolja nooit overwonnen. Hij had zich uiteindelijk zelf verslagen, doordat hij zo lang was doorgegaan met vechten tot zijn gezicht een tronie vol rode littekens was geworden. De slagen van zijn tegenstanders hadden zijn wenkbrauwen weggerukt, zijn oren tot vormeloze klompjes laten verschrompelen. Ze hadden hem een gezicht bezorgd dat bij zijn innerlijk paste. Bij zijn verscheurde ziel. Een gezicht dat er angstaanjagend uitzag.

De vreemdeling glimlachte. ‘Ik zie dat je het begint te begrijpen. Kijk me aan – zo zag ik eruit, toen jij nog als kleine jongen met je broer in bomen klonk.’

‘Jij...’ Volodi pakte hem bij zijn tuniek en trok hem van de bank omhoog. ‘Jij... jij hebt me verraden, versjacherd en uitgeleverd om geofferd te worden! Jij...’

‘Ik heb je tot de man gemaakt die je nu bent.’ Kolja maakte geen aanstalten om zich te verweren.

‘Jij...’ Volodi liet hem los en plaatste een krachtige vuistslag op de kin van de verrader.

Kolja wankelde een stap achteruit, schudde zijn hoofd en veegde met zijn linkerhand over de kapotgeslagen lip. De hand die hij helemaal niet meer had mogen hebben. De hand die een vrouwelijke demon hem bij de kristallen spelonk had afgehaakt.

‘Ik heb je tot echtgenoot gemaakt, tot vader, tot de Onsterfelijke van Drus. Dat ben je allemaal alleen maar dankzij mij geworden.’

Volodi stoof met een wilde kreet naar voren en ramde de verrader een vuist in zijn maag. Fluitend stootte Kolja zijn adem uit. Een volgende slag kwam op zijn ribbenkast terecht en daarna een vlak boven zijn nieren. Volodi schreeuwde. Hij had dit stuk vuil constant willen blijven slaan, maar Kolja deed nog steeds niets om zich te verdedigen. Hij incasseerde de ene slag na de andere.

Het bier uit zijn hoorn spatte op zijn tuniek, maar hij liet de drinkhoorn niet los. Hij maakte ook geen aanstalten om hem als wapen te gebruiken.

‘Verdedig je!’ siste Volodi woedend. ‘Of is alle pit uit je lijf verdwenen toen er een nieuwe arm bij je is aangegroeid.’

‘Ik wil vrede met je sluiten,’ antwoordde Kolja kalm. ‘Hoe zou ik dan mijn hand tegen je kunnen opheffen?’

‘Ik zal je laten geselen. Ik zal...’ Volodi had zijn vuist opnieuw opgeheven. Hij wilde Kolja’s neusbeentje breken. Hij wilde diens gezicht opnieuw in de verminkte, angstaanjagende tronie veranderen die het ooit was geweest.

Maar Kolja stond onbeweeglijk voor hem. Hij scheen nergens bang voor te hoeven zijn. Klopte het misschien dat hij de macht bezat elke wond te laten verdwijnen?

Volodi liet zijn vuisten zakken. ‘Wat heeft je zo veranderd?’

Vertrouw hem niet, klonk Iwars stem smartelijk in Volodi’s hoofd.

Kolja keek wantrouwend naar de dienaar die bij de tafel met de

bierkruiken was gaan staan. 'Ik heb het droomijs gevonden en weer verstopt. Daarmee kun je alles veranderen!'

Vlucht

Bidayn fluisterde een machtswoord. Ze was er zich terdege van bewust aan welk gevaar ze zich blootstelde wanneer ze hier in het paleis van een Onsterfelijke een bezwering weefde. Ze was als een signaalvuur en zou de devanthars lokken wanneer ze te lang bleef. Maar ze moest weten wat die twee bespraken. De elfin had weinig op met de mensenkinderen, maar deze twee gedroegen zich zelfs volgens haar laaggespannen verwachtingen bijzonder merkwaardig.

De elfin keerde hun beiden haar rug toe, zodat haar gezichtsuitdrukking haar concentratie en haar belangstelling niet verried. De jonge krijger had in het uiterste noorden van Nangog een schat gevonden en opnieuw verstopt zonder dat er getuigen bij waren geweest. Een schat die het mogelijk maakte van de wolkenverzamelaars die met de wind meedreven schepsels te maken die op eigen kracht vlogen. Dit droomijs liet afgehakte armen weer aangroeien en maakte het mogelijk iemands lichaam naar wens te veranderen. Wat zou de Gouden Draak daarmee doen? Waartoe zouden de hemelslangen in staat zijn als ze dit droomijs bezaten?

De blonde krijger had gelijk. Dit droomijs zou het lot van de wereld veranderen. Bidayn keek vertwijfeld naar het plafond van de zaal dat zwart zag van de rook. De adelaars zouden ieder ogenblik komen. Wanneer die twee mensenkinderen bij de aanval stierven, bleef de schat voor altijd verborgen. Ze moest haar moordenaars tegenhouden.

Bidayn verbrak de bezwering en sloop door de voorhang aan het eind van de zaal naar buiten. De beide manen van Nangog klommen reeds boven de horizon. In vliegende haast rende ze de trap af en vervolgens naar de noordelijkste ankertoren. Vandaar zouden Asfahal en de anderen aan komen vliegen.

Twee wachters stonden aan de voet van de trap die rondom de buitenmuur van de toren omhoogliep. Blonde krijgers in scharlakenrode mantels die op hun speer leunden. De aflossing van de wacht

was bij zonsondergang geweest, ze konden pas net hun post betrokken hebben. Het was onmogelijk ongezien langs hen heen bij de trap te komen en ze had geen tijd om hun een uitgebreid leugenverhaal op de mouw te spelden, zodat het tweetal haar tegen hun bevelen in de toren op zou laten.

Breed lachend trad Bidayn op hen toe. ‘Zo, al lang geen vrouw meer gehad?’ Toen de wachters in plaats van te antwoorden verlegen lachten, wist de elfin dat ze een paar onnozele halzen voor zich had. En inderdaad stelden ze geen vragen, maar lieten haar dicht bij zich komen.

‘Zullen we beginnen met een kus?’ kirde ze en ze legde haar hoofd in haar nek. De krijgers waren ruim een kop groter dan zij.

‘Laat die kussen dan maar eens proeven,’ antwoordde de wacht aan de linkerkant en hij boog zich naar haar over.

Ogenblikkelijk ramde Bidayn haar vuist met volle kracht tegen zijn adamsappel, zodat zijn luchtpijp vermorzeld werd. Met haar linkerhand greep ze naar de dolk in zijn gordel, trok het zware, slecht uitgebalanceerde wapen en wierp het met een vloeiende beweging naar de tweede wachtpost. Het lemmet boorde zich diep in zijn oog.

Hij was dood voor hij de grond raakte. Haar eerste slachtoffer zakte op zijn knieën. Hij klemde zijn handen om zijn keel, rochelde, snakte vertwijfeld naar adem. Zijn ogen puilden uit. Hij zou geen alarmkreet kunnen schreeuwen. Bidayn stormde de trap met twee treden tegelijk op. Haar hartslag versnelde nauwelijks. Haar adem ging rustig toen ze het platform op de top van de toren bereikte. De eindeloze trainingsronden die bij de opleiding in het Witte Paleis hadden gehoord, wierpen zo na lange tijd toch nog vrucht af.

Plotseling voelde Bidayn dat ze bespied werd. Een blik zo intens als een aanraking. Ze draaide zich om. Kon een derde wachter haar achterna zijn gekomen? Kon hij volkomen geluidloos en zo snel als zij op de top van de toren zijn beland? Nee. Er was niemand. De blik kwam van de tegenoverliggende ankertoren! De eigenaardige wolkenverzamelaar daar bekeek haar. Hij was niet alleen anders wat het uiterlijk betrof. Hij leek waakzamer dan de andere hemelreuzen die haar altijd een beetje afwezig leken. Zijn tentakels bewogen zich onrustig. Een paar werden zelfs in haar richting uit-

gestrekt. De lange armen reikten over de halve binnenplaats; ze waren meer dan zestig schreden lang.

Door een beweging links van haar vergat ze de wolkenverzameelaar. Daar kwamen de adelaars. Ze droegen grote ringen in hun klauwen en aan elke ring hing een krijger met gestrekte armen. Deze vorm van transport maakte de snelste sprong omlaag mogelijk en bij aanvallen als deze kwam het op elk ogenblik aan.

Bidayn zwaaide met opgeheven armen en gaf het teken dat de aanval afgebroken moest worden. De grote adelaars die in een lange rij kwamen aanvliegen, minderden vaart. Alleen de voorste vogel bleef hetzelfde tempo aanhouden. Zonnevanger was de sterkste van haar adelaars. Geen vloog hoger de lucht in, geen hakte feller met zijn snavel, geen kon zwaardere lasten tillen.

De elfin spande haar spieren, sprong omhoog en haar handen grepen de ring die Zonnevanger met zijn klauwen omsloten hield. Daar zweefde ze al boven de afgrond aan de andere kant van de ankertoren. De machtige vogel was door haar gewicht wat naar beneden gezakt, maar won alweer hoogte. Hij volgde de andere nu als laatste in de rij die hij daarnet nog had aangevoerd. Bidayn vroeg zich af of ze juist had gehandeld. Hoe zou de Gouden Draak het opnemen dat ze de moord die hij had bevolen, niet had gepleegd? Ze zou hem ervan moeten overtuigen dat het geheim van het droomijs veel belangrijker was dan het leven van een Onsterfelijke. Ze kon Volodi ook nog op een andere dag doden.

De grote adelaars klommen in de richting van de beide manen aan de hemel, toen het voorste dier plotseling begon te tollen. Zijn rechtervleugel fladderde. Veren vlogen door de nacht. De adelaar en zijn last vielen wervelend in de richting van de binnenplaats van het paleis.

Adelaar neergehaald